

Тема номеру: Українсько-російські парадоксальні відносини

Створення Робочої групи високого рівня (на чолі з Секретарем РНБО України Р. Богатирьовою) з питань відносин з Російською Федерацією слід вважати доволі нестандартною подією — передусім зважаючи на її геостратегічний контекст. Так, у геополітичному сенсі на українсько-російські відносини суттєво вплинув російсько-грузинський конфлікт, в якому українська влада (в особі глави держави) зайняла de jure

"прогрузинську" (a de facto "антиросійську") позицію.

Вибір між байдужістю і людяністю / Нікос ЛІГЕРОС

Роками український народ домагається визнання Голодомору геноцидом. За ініціативи Президента Віктора Ющенка розпочалася справжня війна миру проти геноциду пам'яті. Нарешті після того, як 14 парламентів у різних частинах світу ухвалили рішення про визнання Голодомору злочином проти людства, настав час Європейського.

Це ще один серйозний крок поступу, хоча, безумовно, не останній. Він став реальністю завдяки, у тому числі, діяльності Рафаеля Лемкіна. Цей польський юрист єврейського походження, добре знайомий з погромами в Росії, дав визначення поняттю „геноцид“, яке було визнане ООН. Завдяки цьому сьогодні ми маємо можливість звинуватити та засудити варварів, що вчинили злочин проти людства. Рафаель Лемкін вивчав український Голодомор.

Архівні документи, які зберігаються у відділі рідкісних документів нью-йоркської бібліотеки, доводять, що Рафаель Лемкін проводив такі пошуки. У його записках, що стосуються виключно теми геноциду, є папка під номером 16 під заголовком „Україна/Радянський геноцид“. Отже, ми бачимо, що ця людина, котра розмовляла 9-ма мовами, що давало їй загострене розуміння людства і людяності, досліджувала Голодомор у період, коли сам український народ не тільки не вірив у пам'ять своїх пращурів, а й сумнівався в ній, тому що у своїй більшості був переконаний в існуванні антирадянської пропаганди.

Дослідження Рафаеля Лемкіна показують подібності та різницю між нацистським і радянським геноцидом. Іншими словами, для нього не стоїть питання про геноцид українського народу, вчений веде мову про форму. Докази, якими він оперує, є не тільки теоретичними, а й практичними. Фахівці, які збирають факти, документи, свідчення, на підставі яких відбувається визнання геноциду, вважають його твори відправною точкою. Лемкін був першим, аргументовано довів, що Голодомор в Україні є геноцидом.

Коли Лемкін досліджує Голодомор, він дивиться на нього очима простої людини. Він описує, як починаючи з 1920 р., 1926, і далі 1930–1933 рр. радянський режим винищує інтелігенцію, національний мозок України, що складається з вчителів, письменників, митців, мислителів, політичних лідерів. Він підкреслює, що тільки в 1931 р. були вислані 51713 інтелігентів до Сибіру, показує нам перші стадії геноциду, що досягне свого апогею в 1932–1933 рр. Знаходить факти не тільки для осмислення існування систематичного винищення українського елементу. Понад те, він не зупиняється на простій реєстрації чисельності жертв, бо знає, що одне це не є доказом існування геноциду. Знаходить, наприклад, послання, написане Станіславом Косіором, генеральним секретарем Центрального комітету Компартії України під заголовком „Ітоги и ближайшие задачи проведения национальной политики на Украине“, де читає: „Тепер основна безпека в Україні походить від українського націоналізму“. Досліджує весь процес геноциду й показує, що він складається з чотирьох основних стадій, на яких згодом базуватиме свою теорію Стантон. Тож бачення Рафаеля Лемкіна відповідає найсучаснішим поглядам щодо визнання геноциду.

Коли Рафаель Лемкін звинувачує та засуджує радянську систему епохи Сталіна у штучному Голодоморі, він оцінює не лише злочин проти людства, а ~~каже про~~ радянський геноцид проти України. Він не ховається за суспільними компромісами, а досліджує людські цінності, щоб створити наймогутнішу зброю людства супроти варварів, які порушують права людини. Він дає приклад використання поняття геноцид, у його широкому розумінні.

У Греції про український геноцид майже нічого невідомо. Тут не знають слово „Голодомор“. Проте 14 країн станом на сьогодні вже визнали геноцид українців злочином проти людства. Заклик „Незгасимої свічки“ є дуже простим: Україна пам'ятає – світ визнає. Його символізм є дуже зрозумілим. Розп'ятий Христос у серці Богоматері провіщує народження смерті. Пшеничні колоски наголошують, що Голод був штучним. Нині ми маємо доступ до заборонених архівів тих часів, які пояснюють нам мотиви та причини мінливих свідчень, які ми мали в минулому. Існуючі дані підтверджують жахливі факти в історії радянського періоду. Нині ми безпосередньо можемо оцінити величину цієї жертви, жах цього злочину.

Греки добре розуміють значення слова геноцид, оскільки наш народ відчув його на своїй шкірі та неодноразово смертельно потерпав. Тому немає особливої потреби пояснювати грекам, що це таке. Є величезна потреба донести правду про забуті сторінки історії України. „Незгасимий вогонь“ символізує не тільки геноцид через вогонь, а і його

Рубрики
Колонка головного редактора
Новини
Політика
Інтеграція
Контроверза
Партнерство
Безпека
Економіка
Історія
Право
Підсумки
Освіта
Енергетика
Дискусія
Дослідження
Глобалізація
5 o'clock
Культура
Конфліктологія
Персона
Погляд
Архіваріус
Співробітництво
Наука
Світський раут
Подія
Культура довкілля
Міграція
Книги
Призначення
Україна–Греція
Філософія
Євро-2012
Голодомор
6 грудня - День Збройних сил України
22 грудня – День працівників дипломатичної служби

Архів номерів
2009
№1
2008
№2 №4 №5 №6 №7 №8 №9 №10
2007
№6 №7 №8 №9 №10

Опитування
Кому вигідні "заморожені конфлікти" в країнах СНД?
☐ Сепаратистським елітам
☐ Центру
☐ Контрабандистам
☐ Російській Федерації
☐ Сполученим Штатам Америки
☐ Нікому
<input type="button" value="Проголосувати"/>

Як греки ми не є відповідальними за геноцид українців, але як громадяни ми відповідальні за геноцид пам'яті. Український Голодомор через десятиліття стукає у наше серця, пробуджуючи через час і простір нашу людяність. Ми повинні не просто пізнати історичні факти, ми маємо діяти через пам'ять як опір системі забуття людської гідності. Кожний геноцид є уроком не тільки для катів, які шукають його результативності, а й для справедливих, які борються за людські права. Геноцид українців зробив величезний внесок в ідеологічні засади ворогів людства, його геополітичне продовження збагатило їхній інструментарій. І наше незнання не може коштувати нам дуже дорого. Ланцюговий заряд нагромаджується і перетворює нас на співучасників.

Грег Стантон, співробітник центру аналітичних досліджень "Genocide Watch", проаналізував значення поняття геноцид. Він визначив 8 його стадій. 8 стадій Стантона включають класифікацію, клеймування, символізацію, дегуманізацію, організацію, поляризацію, дератизацію (внищення) та ухилення від відповідальності. Стантон підкреслює, що умовою геноциду є його довготривалість, адже він не може тривати впродовж кількох днів. Отже, потрібний час для організації та створення системи. Відповідно, геноцид не є злочином кількох десятків людей, оскільки носить системний характер та є злочином проти людства.

З цього випливає, що стадія класифікації, тобто групування таких злочинів, є довготривалим процесом. Стадія клеймування вимагає особливих умов, які в непрямий спосіб провокують ненависть. Іншими словами, поступово створюється той стереотип, який готує наступну стадію – дегуманізацію. Фанатики геноциду були переконані, що їхні жертви є не людьми, а тваринами, і тому вони мають повне право їх винищувати.

Організація геноциду передбачає створення стратегії, скоординованої тактики дій і постачальної мережі. На цій стадії, зазвичай, до процесу підключається державний чи законотворчий орган. Адже практична система виконання будується на основі його законів. Найвищою точкою цієї стратегії є винищення, характерною особливістю якого є анонімність мас. Люди більше не є людьми, вони – тварини, жертви. Вони тепер лише – мета. Їх винищення – місія. Той, хто противиться її виконувати, йде проти системи. Розправа з людьми на стадії винищення – це виконання місії. Отже, це не спонтанний рух у нападі гніву. І не містить у собі лише загарбницьких намірів. Метою є людина. Твориться душогубство. Злочин спрямований проти людства. Останньою стадією класифікації Стантона є ухилення від відповідальності. Заперечення відповідальності є фізіологічним продовженням усього процесу. Цю стадію ми можемо назвати геноцидом пам'яті. Проте опір жертв через очевидців, які вижили, викликає побічні ефекти в цілій системі. Як наслідок, система знову організовується з метою заперечення своїх злочинів. Лише пам'ять може переступити межі смерті.

З „Незгасимим вогнем” наша пам'ять стає досягненням милосердя. Уже немає вибору між забуттям і пам'яттю, залишився тільки вибір між байдужістю і людяністю.

версія для друку

[« повернутися до №12 / 2008](#)
[« повернутися до розділу Голодомор](#)